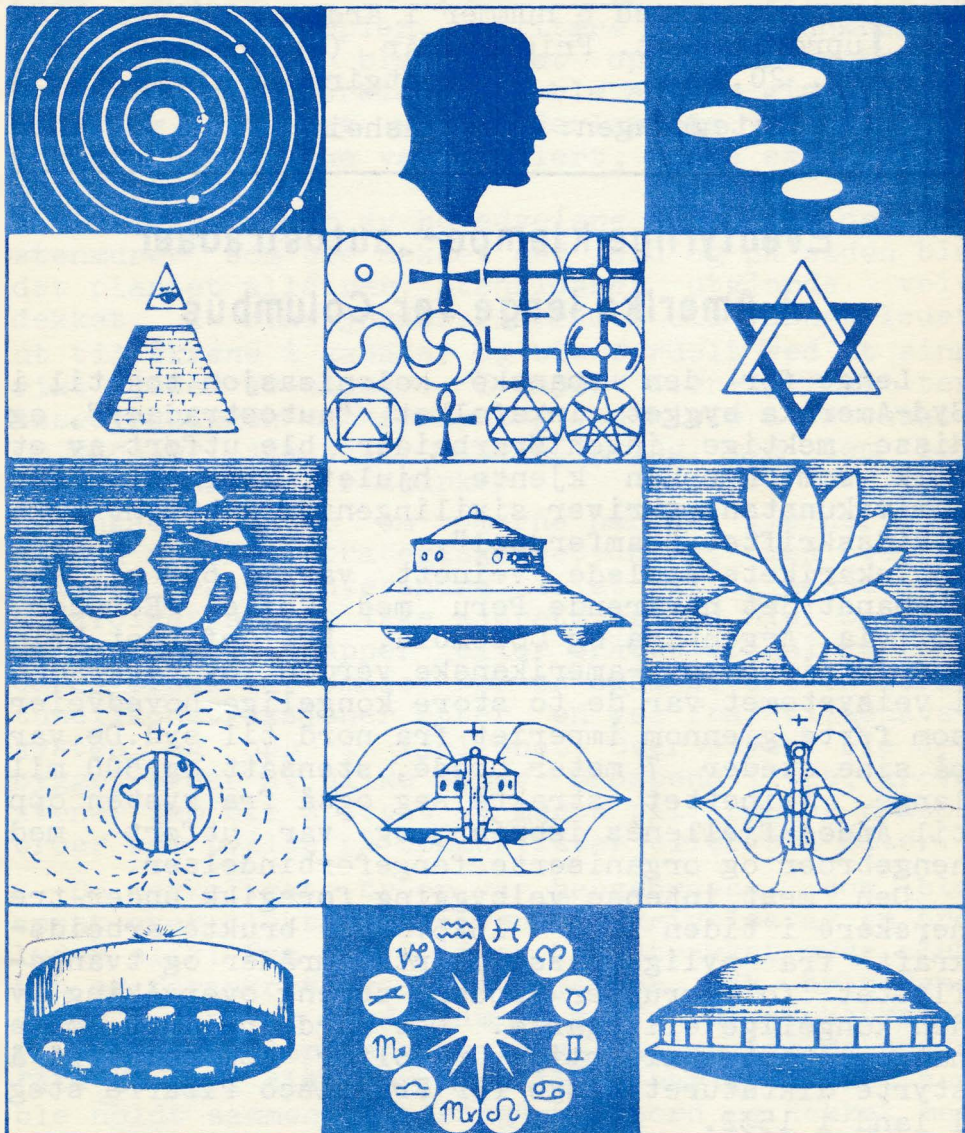

• FAKTA? •

Nr. 1 1970

januar — februar

1 årgang

Tidsskrift for kosmisk filosofi, UFO, fysiske og psykiske fenomen og uvanlige hændelser.

F A K T A ?

Postboks 2720, 5010 Bergen - Møhlenpris.

Ansvarlig redaktør: Asle Overholdt.

Kommer ut med 6 nummer i året og drives
| uprofitabelt. Pris pr. år (abonnement)
| kr. 20,00. Postgiro 32 17 52.

Forsidetegningen: Knut AASheim.

Eventyrlige kjempe-„autostradaer“ i Amerika lenge før Columbus

Lenge før den spanske kolonisasjon tok til i Syd-Amerika bygget inkafolket "autostradaer", og disse mektige ingeniørarbeider ble utført av et folk som hverken kjente hjulet, jernet eller skrivekunsten, skriver sivilingeniør Albrecht Eika i tidsskriftet "Samferdsel".

Inkarikets samlede veinett var 1.600 mil, og forbandt det nåværende Peru med Chile, Ecuador, Bolivia, Argentina og Colombia. Det omfattet hele den da kjente syd-amerikanske verden, og ryggraden i veisystemet var de to store kongelige hovedveier som førte gjennom imperiet fra nord til syd. De var på sine steder 7 meter brede, stensatt og 500 mil lange. Veinettet strakte seg også fra kysten opp til Andes-fjellenes isbréer, og var utført med hengebroer og organiserte fergeforbindelser.

Den mest intense veibygging foregikk under tre herskere i tiden 1438 - 1525. De brukte arbeidskraft fra nylig passifiserte områder og tvangsflyttet folkegrupper under streng overvåking av den kongelige elitegarde. Det hårde regimet fødte hat og skapte alvorlige revolter som holdt på å styrte diktaturet lenge før Francisco Pizarre steg i land i 1532.

Veiene var først og fremst ledd i inkarikets strategiske mål og utgjorde selve grunnlaget for en ekspansiv imperiepolitikk. Fremgangsmåten var

overalt den samme: Når et nytt folk ble beseiret, dreptes intelligentiaen, og en stor del av befolkningen ble forflyttet til et lojalt område, mens en sterk militærkoloni av inkasoldater ble plassert i den underkuete landsdelen. Derpå begynte en rask "inkaisering", landet organisertes om til en inkaprovins. Templer, militære støttepunkter og forrådsmagasiner ble bygget opp i hurtig tempo, stensatte hovedforbindelser ble anlagt gjennom området og forbundet med moderlandets veinett. Når hovedforbindelsene var etablert, kunne ekspansjonen fortsette.

På begge sider av hovedveiene ble det oppført stenmurer som ble dekket med jord og på siden ble det plantet allétrær. Stenblokker utgjorde veidekket. I rike jordbruksområder ble vannet ledet ut til åkrene i kanaler og ble fordelt ved et sinnrikt system av sluser. I kupert terreng fikk terassedyrkningen vannforsyning ved hjelp av stensatte kanaler som tåler sammenlikning med dem som finnes i Malagas rismarker.

Inkaene minner om romerne når det gjelder innsikt i veienes strategiske betydning, men veiene skiller seg fra hverandre i et viktig henseende: Inkafolket brukte ikke kjøretøyer med hjul og anla derfor delvis trapper eller bratte stigninger, og deres broer var smale. Der er også bevart en serie tunellkonstruksjoner etter en vei fra Stillehavs-kysten og opp i fjellene. Over elvene ble det bygget broer av ulike typer: Brospenn i tre, grove stener som ble støttet av murte pillarer og pontonbroer som hvilte på tømmerflåter eller små båter.

De merkeligste broer var hengebroene, som ble spent over slukter og elver. Beskrivelse av en bro lyder slik: Fem grove liner ble strukket over slukten og forankret godt i bjelker bak brohodene. Disse liner var snodd sammen av fiberer, vekstranker, bambus eller lange smidige vidjer til de hadde fått 40 cm i diameter. Tre liner har brodekket som ble holdt sammen av tverrgående bord og dekket med gress og leire. To liner tjente som rekkverk hvorfra andre vidjer ble snodd fast med dekket. Da det ikke var andre forankringer, svaiet broene, men de

var tilstrekkelig trafikksikre for fotgjengere og lamaer.

Inkabyggmestrene synes å ha brukt tre ulike slags sten ved siden av lett soltørket teglsten. Kalksten ble fremfor alt anvendt til terrasse-bygging og støttemurer, grønn porfyr til særlig solide støttemurer og sort andesit for de fleste andre stenkonstruksjoner. Hvordan transporten av kjempestore stenblokket på opp til 10 - 20 tonn kunne foregå, er en gåte. Det kan vel forklares ved at antallet av slavearbeidere på det nærmeste har vært ubegrenset, og at fiberrep av alle ønskete dimensjoner og lengder har stått til byggmestrenes for-føyning.

Når blokkene var plassert, ble de renhugget. Men til tross for primitivt verktøy kunne sammenhuggingen utføres så godt at sprekke mellom stenene knapt kunne oppdages med blotte øye. Store arbeidsstyrker var kontinuerlig sysselsatt med vedlikehold og med å børste de stensatte partier med spesiallagde kvaster av hårde fibre. Alexander von Humbolt sammenligner inkafolkets veinett med romernes i Italia, Spania og Frankrike, og han anser inkarikets bygningsarbeider langt overlegne, ja, like ut "det mest kolossale og anvendbare arbeide som noensinne er utført av menneskehender..."

Autostradaene som medvirket til inkarikets storhet førte også til dets undergang. Det gode veinett med hvileplasser og forrådsmagasiner gjorde det mulig for spanierne hurtig å erobre og knuse inkariket, som dessuten var svekket av innbyrdes krig. Veienes ypperlige tilstand berodde på et konstant

U F O

Snurrebass-
formet obj.

"Ny type" fotogr.
Brazil & Calif.

Fotogr. Calif. &
Oregon.

vedlikehold og den svake påkjenning de ble utsatt for - sandalkledde føtter og uskodde lamahover. Spaniernes stålskodde hester og tungt lastete kjerrer tilføyde inkaveiene ubotelige skader.

Den hensynsløse plyndring muliggjorde renesansens blomstring i Europa, men i Syd-Amerika ble det knust en merkelig kultur, hvis teknologiske undere Europa først nå, 500 år senere, har begynt å interessere seg for. Idag finnes bare ruiner og deler av et av verdens merkeligste veinett. Enkelte partier, tunneler og brofester er bygget så godt at de har trosset vulkanutbrudd, militær-revolusjoner og klåfingrete turister. (IPAS-Morgen-avisen, 21.7.69.)

Pyramidens gåte uløselig?

SELV IKKE VÅR TIDS MEST AVANSERTE ELEKTRONISKE MATERIELL AVSLØRTE NOE NÅR DET GJALDT PYRAMIDENE - MAGNETBÅND FULLE AV FORVIRRENDE TEGN!

Nobel-pristageren og Einstein-prisvinneren, professor Luis Walter Alvarez fra Berkeley-universitetet i California, har måttet gi opp undersøkelsen av pyramidene. Selv ikke han som er vår tids største tekniske videnskapsmann, har kunnet løse pyramidenes gåte.

For halvannet år siden lot professor Alvarez 70 tonn med elektronisk utstyr slepe inn i Cefren-pyramiden - i seg selv en bedrift - i et forsøk på å avlokke pyramidens hemmeligheter ved en "gjennomlysning". "Gjennomlysningen" har stått på siden. Forsøket går i korthet ut på å sende kosmiske stråler gjennom pyramiden fra alle kanter, og så ville de - hvis pyramiden er kompakt - vise jevne utslag på magnetbåndene i det elektroniske utstyret. Hvis det imidlertid er hulrom, vil flere stråler trenge igjennom og gi ujevne utslag. Flere ujevne utslag ville avsløre hemmelige kamre og deres plassering.

Berkeley og Kairos universiteter har sammen forsøkt å løse pyramidens mysterium, deres tildels uoppdagete indre. Cefren-pyramiden ble bygget

i det fjerde Farao-dynastiet (2720-2560 f.Kr.). Man har ikke funnet mumier av Faraoer fra dette dynastiet. Arkeologer mener at Cefren så sin far bygge den store pyramiden. Etter farens begravelse ble han klar over at gravrøvere hadde trengt inn og hadde stjålet kostbarhetene. Derfor bygde han et værelse i bunnen av sin egen pyramide som han lot stå tomt. De virkelige skattene og hans mumie ble anbragt i kamre oppe i pyramiden. Kamre som Alvarez mente han kunne avsløre.

Alle strålene ble for et halvt år siden opptatt på to magnetbånd som ble sendt til California for å bli avlest. Det foreløpige resultat ble avlest av en datamaskin. Man så tydelig pyramidens form, et bevis for at det elektroniske utstyr var i orden.

Men dermed opphørte tilsynelatende både hellet og dyktigheten. Det endelige resultat var negativt. Målingene bryter med alle vitenskapens hittil kjente lover. Avlesningene av de kosmiske strålene er forskjellige fra dag til dag. Dette skulle være umulig, ikke desto mindre skjer det like foran vitenskapsmennenes øyne. Hva man trodde skulle bli en stor oppdagelse, ble til en forvirrende haug med tegn uten no som helst slags mønster.

Professor Alvarez hvis største fortjeneste er å ha gjort luft-trafikkkontrollen like så sikker som jernbanekontrollen, sier:

- Vi har ikke løst oppgaven. Selv de mest avanserte teknisk-vitenskapelige systemer har måttet gi opp ovenfor det årtusen gamle byggverket. Vi står på like bar bakke som da vi startet undersøkelsen. Farao Cefren har ikke latt oss avlure ham hans hemmeligheter. (Hjemmet, 22.12.69.)

Fossilfunn på Sydpolen

Washington:(AP) Et av vitenskapens største fossilfunn er gjort i nærheten av Sydpolen, hvor dr. Laurence M. Gould - som også var sjefsvitenskapsmann ved Byrdekspedisjonen i 1933 - sist torsdag fant deler av en 200 millioner år gammel

hodeskalle som har tilhørt en lystrosaurus-øgle.

Ifølge Gould bekrefter funnet "utvilsomt" at det store kontinent Gondwanaland virkelig har eksistert. Gondwanaland er, ifølge en teori, området som en gang for millioner av år siden gikk der hvor det sørlige Atlanterhav nå går og omfattet mesteparten av det som i dag er Afrika, Sør-Amerika og India i et stort massivt landområde. Ifølge Gould har sydpolsområdet også vært endel av dette enorme kontinent. (Lofotposten, 29.12.69.)

Mystiske tegninger i sten-alder huler i Frankrike og Spania

Sammendrag av en artikkel i "Flying Saucer Review", nov./des. -69, av Aimé Michel: "Palaeolithic UFO Shapes". Oversatt av Eva Erichsen.

+ + +

Den paleolittiske periode - eller stenalderen - strakte seg fra ca. 30.000 til ca. 10.000 år f.Kr. I denne tiden blomstret sivilisasjonen i den del av Europa, som nå kalles syd-vest Frankrike og Cantabrisk Spania. Denne folkegruppe kjenner vi bare gjennom deres hule-malerier. Av en ukjent årsak, malte, tegnet og skar de ut mesterverk, som den dag idag blir regnet blandt verdens største kunstverker.

Å gå inn i hulen ved f.eks. Lascaux, er som å besøke Parthenon eller det Sikstinske kapell. Hver gang jeg har vært der, er den samme scene: en flokk pratende mennesker som går inn i halv-mørket. Og når veggene blir opplyst, blir det plutselig taushet: 15.000 år etter kunstnernes død frembringer fremdeles bildene en virkning som påtvinger respekt for geniene, og bringer oss til meditasjon og ettertenksomhet.

Ved første blick synes deres modeller å ha vært av bare animalsk natur. Det er avbildninger av bison, hester, reinsdyr, mammuter osv. De har vært gjenstand for detaljerte studier, og det er nå

foretatt opptelling, klassifisering, fotografering og avtegning. I et antall av 72 dekorerte huler, har man funnet 610 hester, 510 bison, 205 mammut-er mm, tilsammen mer enn 2.000 dyr. Foruten dyrene, vil man oppdage en del uforståelige tegn og bilder, som man først i de senere år har studert nærmere, da det viste seg en viss ensartethet, idet identiske tegn ble funnet i huler meget langt fra hverandre. Det er lansert mange teorier, men ingen har ennå funnet løsningen.

Jeg tror at mine lesere vil bli like forbløffet og fengslet som jeg er av et betraktelig antall av disse tegn.

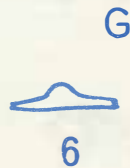
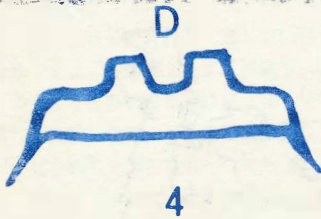
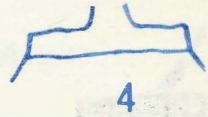
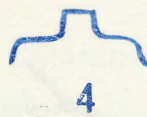
Malerne i flere av de franske huler har eiet en sikkerhet i syn og utførelse - når de fester en bevegelse av et dyr på tegningen - som setter dem som likemenn med Renessansens store malere. Et flyktig øyeblikk er grepet og fastholdt i all evighet av et enkelt strek. Disse tegninger gjengir trofast hva de (malerne) ønsket å vise. Deres pålitelighet er absolutt.

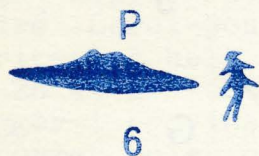
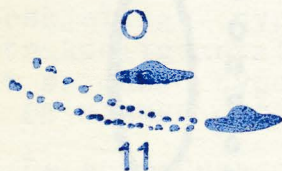
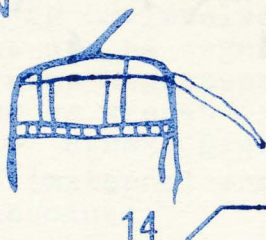
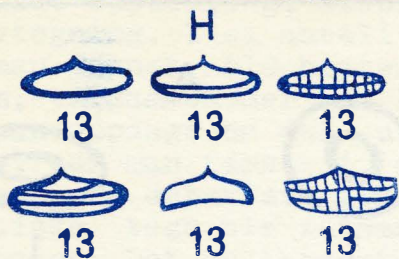
Fra alle huler kan vi samle fra tyve til førti forskjellige typer imaginære objekter, hvorav et betraktelig antall er geometriske. Men dessuten er det er dusin typer, som vi i det minste kan si om at DE MINNER OSS OM NOE.

De reproduksjoner som jeg viser her, er pålidelige kopier av tegninger, utført av professor André Leroi-Gourhan, som for tiden er høyeste autoritet på hele dette området.

En av de mest berømte av alle hulene, Altamira, ligger i provinsen Santander i Spania. Det er en S-formet hule, over 200 meter lang. Vi ser her i det minste tre typer interessante symboler (F,G,P). G6-typen er med forkjærlighet malt på taket i hulen og i hver mulig stilling. Flere steder forekommer den i grupper på 2 - 3 eller flere. En bemerkelsesverdig detalj: det takområde hvor disse objekter er anbragt i en gruppe, er utelukkende forbeholdt dem. På det nærmeste område er nesten utelukkende avbildet bison. Vi har inntrykk av at maleren ønsket å betone BETYDNINGEN av disse ukjente former og å betone deres forskjellige

Forskjellige typer
av ukjente objekter
avbildet i huler i
Frankrike og Spania:

Hule-områder:
1. Vézère; 2. Cantabrian; 3. Ariège.

karakter.

Ifølge Leroi-Gourhan skriver Altamira seg fra år 12.000 eller 10.000 f.Kr.

Samtidige sivilisasjoner har malt lignende eller forskjellige dyre- og geometriske bilder på huler praktisk talt over hele Europa. Men disse flygende tallerken-tegnene forekommet ingen andre steder enn i disse strøk av syd-vest Frankrike og nord-vest Spania.

Jorden kan tippe over imorgen

NOEN DATA OMKRING JORDEN'S FORANDRINGER.

I den tilbakevikende nordpolisen ble mammutene funnet nedfrosset. De hadde ufordøyd mat i maven og gress og blad i munnen. De var blitt tilfrosset og dekt med is ennå mens de sto og spiste, og forskerne fikk full anledning til å smake kjøttet. Det var godt bevart.

En forstenet stump av et kjeveben, som stammer fra et 120 cm. langt amfibium (krypdyr som ferdes både til lands og i vannet), mener forskerne er et bevis for at Antarktis en gang var en del av et super-kontinent, kalt Gondwanaland. Rester av det samme dyr, som levde for 200 millioner år siden, er også funnet i Australia og Syd-Afrika. Det hevdes, at ettersom den nå utdødde labyrinthodont ikke svømte i saltvann, må den gamle landmassen ha slått revner, og dens deler - Antarktis, Australia, Syd-Amerika, Afrika og endog India - gradvis være drevet ut til sine nåværende posisjoner på Jordens overflate. Forsteningen ble funnet i en klippeskrent nær foten av Beardmore gletscheren, ca. 520 km fra sydpolen. Den ble senere i New York identifisert av dr. Edwin H. Colbert fra American Museum og Natural History.

At det på Svalbard er - og stadig blir - funnet fossiler, er vel de fleste kjent med. At disse fossiler er forsteneringer av tropiske planter og dyr, og hvilke teorier forskerne idag er kommet til vedrørende årsaken til dette, er imidlertid ikke fullt så kjent. Overnevnte viser klart at det må ha

vært et annet klimatisk forhold i de nå isdekte områder.

Det er i de senere år blitt forholdsvis anerkjent innen vitenskapen at Jorden hvert 10.000 - 12.000 år tipper over slik at andre områder blir liggende der polene tidligere var. Noen mener disse sykluser skjer med større mellomrom, hele 26.000 år. Disse forandringer kan ikke regnes som noen katastrofe - selv om det for menneskene er det - men som naturen i arbeide. En kataklysm (verdensødeleggelse) som skjer i faste perioder etter som forholdene ligger til rette for den. Noen landområder stiger opp av havet, og store områder som tidligere var land får en "hvileperiode" som havbunn til neste tipping.

I boken "The Earth's Shifting Crust" (Jordskorpenes forandringer), av de to amerikanske professorene Charles H. Hapgood og James H. Campbell, har disse kommet frem til at før den siste polforskyvningen lå nordpolen i nærheten av Hudson Bay-området.

I 1937 ble det i Antarktis avslørt at sydpolens iskalott var av forholdsvis ny dato. Etter målinger med C-14 metoden kom man frem til at selve polplataet var ca. 3.000 meter tykt og ikke kunne være eldre enn 10.000 år. Når nå geologene også er ganske enige om at isen på det nordamerikanske kontinent forsvant på omtrent samme tidspunkt, har Hapgood og Campbell kommet til at disse forandringer i jordskorpen har samme årsak. Det nordamerikanske kontinent beveger seg altså da fra nordpolsområdet; det antarktiske kontinent beveger seg samtidig mot sydpolssonen. Ved neste tipping vil nordpolen sannsynligvis bli liggende et sted i Sibir.

Det er ikke bare polene som beveger seg. Også den magnetiske sydpolen beveger seg. Hastigheten er på 2 meter i timen. Den flytter seg mot nordvest - fra Victoria land til Terre Adélie. I løpet av de siste 50 år har den flyttet seg 800 kilometer. Om noen år, har geofysikerne regnet ut, vil den komme til å ligge ute i det Indiske Hav og bevege seg mot Afrika.

Hvilke virkninger den magnetiske sydpols vandring kan ha på Jorden vet vi ikke. Gravitasjonens

gårer er fremdeles uløst, og foreløpig nøyes man med å lansere løse teorier om hvilke fantastiske resultater som ville kunne oppnåes når den løses. Det er imidlertid svært klart at et anti-gravitasjonsapparat konstruksjonsmessig vil være innen rekkevidde da, og det er vel i første rekke dette som opptar forskerne. En reise ut i verdensrommet vil ikke da være noe problem.

At gravitasjonen er av elektromagnetisk natur synes mye å tyde på etter de siste ti-års undersøkelser. Når man også vet at det i hele universet er elektromagnetiske strømmer, er det sansynlig å anta at fremtidige rumreisende vil følge disse strømmer med skip som drives ved hjelp av anti-gravitasjon og elektromagnetisme.

Jorden selv er faktisk et rumfartøy. Stjerne-skuddene kjenner vi alle. Det er partikler som treffer Jordens atmosfære og brenner opp, men - det er ikke bare atmosfæren som beskytter oss nede på jordoverflaten. Det er mange felt rundt Jorden som beskytter oss mot bl. a. kosmisk stråling som er svært skadelig, og det er idag våre astronauters og kosmonauters største problem, idet disse ferdes utenfor de beskyttende lag og utsettes for den direkte bestrålingen. Sovjetiske rumforskere opplyste for en tid tilbake at fremtidige rumfartøy vil kunne beskyttes mot den kosmiske stråling av et elektromagnetisk belte. Den nye teknikken ville løse problemet med de tunge metall-beskyttelses-skjold som til da hadde vært anvendt. Om man idag er gått over til å bruke disse elektro-magnetiske belter er ikke kjent. Det er ikke sagt man ennå har klart å konstruere disse ferdig for bruk i rumfartøy som jo krever meget avansert og utprøvd utstyr.

Det er mange problem som melder seg i forbindelse med undersøkelsene omkring Jordens forandringer, og forskerne kommer stadig frem til nye overraskende kjensgjerninger. For noen år siden fant forskerne ved John-Hopkins - universitetet ut - gjennom å analysere satelittenes baner - at Jorden hadde "fire kanter". Ved fire forskjellige steder var tyngdekraften forsterket, og lå høyere enn den for planeten gjeldende "geodetiske verdi". De fire "kantene" ligger 1) over Irland, 2) mellom Ny-Gui-

nea og Japan, 3) syd for Afrika og 4) vest for det syd-amerikanske kontinent. Ingen har hittil kunnet forklare denne merkverdighet.

En ring er også oppdaget rundt Jorden. Den er av elektrisk natur, og den klareste påviste av de elektriske strømmer er den Ekvatoriale Elektrojet, som omgir Jorden ved den magnetiske ekvator. Styrken er skjønnsmessig anslått til å svare til adskillige hundre tusen ampere. Jordens tidevannsstrømmer menes å være årsaken til at den er oppstått, og den menes å være en del av det system av elektriske strømmer som omgir Jorden. I tropene er denne "ring" kjent som zodikale lys. Det er synlig både morgen og aften, og er i meget klart vær synlig som en smal stripe fra horisont til horisont. I de hellige skrifter hentydes det til dette under betegnelsen "firmamentets bue". Ringen holdes i balanse i kraftutvekslingen mellom jordskorpen og atmosfæren, og dette er hovedgrunnen til at malstrømmer i den nordlige hemisfære går med solen, og i den sydlige mot solen. Det reflekterende elektromagnetiske felt omkring Jorden, og også rundt Saturn, er meget intens. Dette kan man se av at begge kloders poler er flatet meget ut. Saturns dog forholdsvis mere enn Jordens (kun ca. 27 miles). Dette er muligens årsaken til at denne ring ikke er synlig på fotografier av Jorden tatt langt ute i verdensrommet og fra siste rumreiser til Månen.

Jordens indre interesserer også videnskapen sterkt, og det sysles i Sovjet bl.a. med å gjennomføre en boring ned i Jordens indre. Ved den siberiske byen Omsk har man for noen år siden diskutert aspektene omkring boringen av et 2,5 kilometer dypt hull, og man er vel idag på god vei med dette prosjekt dersom det ikke er skrinlagt. Andre områder som har vært på tale er områdene i nærheten av Avashinskaja-vulkanen, på østsiden av Kam-sjatka. Her ligger den smeltete klippemassen kun to kilometer nede i Jorden, og temperaturen er på opp til 800 grader celsius. For tiden er det minst 5 forskjellige steder hvor det er boring igang. Dybden man har på de enkelte hull varierer på mellom 15 til 18 kilometer. Det første hullet ligger like nord for Det kaspiske hav og det skal brukes

Kristus var astronaut

anser den russiske videnskapsmannen Wjatjeslav Zaitsev, som også tror at stjernen over Betlehem ver den rumrakett som Kristus landet med på Jorden. Hans mål skulle ha vært å forkynne nestekjærlighet og demokrati i en sosialt urettferdig verden. Det sovjetiske regjeringsorganet "Izvestija" retter harde angrep mot Zaitsev - ikke for at han fremstiller Kristus som en astronaut, men fordi han har skildret ham som en demokrat. (SDS, 12.12.69. - Brev-cirkeln, 2/70.)

til å kartlegge oljeførende lag go samtidig kontrollere teorien om at olje kan være av anorganisk opprinnelse. Et annet hull bores trolig på Kola-halvøya i det nordlige Sovjet. Man mener at man ved å benytte energi fra Jordens indre vil spare mellom 100 og 150 mill. tonn kull årlig. Man tenker uvilkårlig her på science-fiction-filmen "Jorden revner", som jo nettopp - om enn med et dårlig manuskript -fabulerer over konsekvensene av nevnte prosjekt.

Men - de store havdypene rører også på seg. At Atlanterhavets bunn stiger er det ingen tvil om. Richard Clavering konstanterte i februarnummeret av Readers Digest i 1957 at stigningen på enkelte steder måtte være betydelig. I august 1923 var man ute og lette etter en kabel som var lagt ned ca. 25 år tidligere og nå var forsvunnet. Ved hjelp av ekkolodding ble det avslørt at oseanets bunn - der kablen var lagt ned - hadde steget med nære 3.600 meter på den korte tiden.

Men hva med fremtiden? Kan Jorden tippe over før vi løser gravitasjonens gåter, og har vi noen muligheter til å overleve? Sistnevnte spørsmål er ganske klart -vi har få muligheter til å overleve. Noen mennesker her og der vil kanskje ha en liten sjanse til å legge grunnen til en ny sivilisasjon.

Alle havnebyer og kystområder - og det er jo her den største sivilisasjonen er - vil temmelig sikkert bli utslettet. Men ifølge den svenske atomforsker, professor Axel Hallenborg, er det kort tid om å gjøre før kataklysmen vil kunne inntreffe. Han mener atomforsøkene har fremskyndet prosessen, og uttalte rundt 1960 at man innen de neste 5 til 10 år vil få bekreftet om hans beregninger var riktig. Professoren mente imidlertid motsatt av andre forskere at det er Jordens nordpol som er avgjørende, og mener at atomforsøkene har ført til en økning av is på nordpolen. I løpet av 12 måneder mente han å kunne påvise at isens tyngde hadde øket med 18 prosent mere enn på sydpolen. - Det synes å herske stor enighet blandt forskerne om at vi nærmer oss en tipping, men det er desto større uenighet om tidspunktet. Man opererer med tidspunkt som ligger opptil 50 år forut, men de fleste vil imidlertid ikke uttale seg om tiden.

Professor Hallenborg fortsatte med å si; At det ved Hawaii var tydelige bevis for at det tidligere hadde ligget gletsjerdaler (isbredaler). Om tippingen av Jorden, mente han, at slik måtte det også ha skjedd for 12.000 år siden, da den store syndefloden kom over Jorden og Atlantis gikk under.

UFO-ene og det Norske Forsvar

I forbindelse med artikkelen med overnevnte tittel i nr. 2 '69 av "FAKTA?", kjenner undertegnede til følgende beretning som kanskje kan være av interesse for leserne:

Den 29. mai 1968 brakte Eidsvold Blad en notis om en eidsvolling som hadde besøkt redaksjonen og fortalt om flere UFO-observasjoner vedkommande hadde hatt. To av disse hadde foregått i fullt dagslys og det ukjente flygende objektet var blitt forfulgt av militære jagerfly.

Jeg tok kontakt med observatøren, Bruno Johansen bosatt på Hammerstad i Eidsvoll. Han er ansatt i veivesenet, og arbeider over hele Akershus fylke. Den 26. eller 27. september 1967 drev Johansen og flere arbeidskamerater med veimerking ca. 3 km.

nord for Bjørkelangen på veien til Aurskog. Ved 11.30-tiden fikk han nesten rett over seg øye på et ovalt formet objekt som kom fra sydvest og beveget seg langsomt, i lav høyde mot nordøst. Da 2 jagerfly, hvorav det ene etter observatørens mening var et fotorekognoseringsfly, nærmet seg, øket objektet farten og forsvant av syne mot en forsenkning i fjellet. UFO'en var noe flatere på undersiden, og hadde en "svart sjenerende farve"! Været var bra med sol og enkelte spredte skyer. Videre bør bemerkes at det ikke langt unna observasjonsstedet er et radaranlegg.

Cirka tre uker senere, den 14.oktober '67, fikk Bruno Johansen se et objekt likt det overnevnte. Han arbeidet da på Mosseveien (E-6) ca. 2 km. nord for Vestby stasjon i Vestby. Ved 9.30-tiden fikk han øye på en svart gjenstand som kom fra nord i vanlig flyhøyde, og beveget seg hurtig rett sydover. Det ukjente objektet ble også denne gang forfulgt av to jetjagerfly, men UFO'en økte hastigheten slik at avstanden til flyene stadig ble større.

Johansen fortalte at da han noen måneder senere oppsøkte Eidsvold Blad og fortalte om sine observasjoner, ringte den intervjuende journalist til Rygge flystasjon, men man benektet her et hvert kjennskap til at jagerfly skulle ha forfulgt ukjente objekter.

Det er interessant å merke seg også at denne observatør har hatt ialt 7 observasjoner!

Knut AAsheim.

Liv bakom skyene?

av O. Förseth.

Det må ha vært på efterjulsvinteren 1917, jeg var på vei til skolen i grålysningen en morgen. Stanser, ser meg vel tilbake for å se om de andre skolebarna kommer. Nei. Snur meg mot øst, kaster

et blikk opp på himmelen, stjernene har sluknet for denne gang, - men hva ser jeg der? Noe langt og smalt som lyste og gikk raskt mot nord uten en lyd! Og på hver side to stjerner som fulgte med i samme takt!

Det gikk så fort at det ikke var mange sekunder før det hele var ute av syne bakom horisonten, og jeg skynte på til skolen og fortalte de andre at jeg hadde sett en glødende tømmerstokk som fløy i lufta med to stjerner på hver side. Latter. "Din storjugar!" Det var ingen som trodde meg, så jeg fikk slutte å prate på det merkelige jeg hadde sett, og det hele gikk i glemmeboka. - - -

Årene gikk og jeg hadde skolen bak meg, dro tilsjøs. Det hendte visst at jeg slo glass for en lanterne som ikke var der når styrmann så etter, men jeg tenkte ikke nærmere over det.

Når jeg siden ble vernepliktig militærflyver var jeg kommet et skritt over menneskenes froskeperspektiv, men jeg så aldri noe som ikke hadde sin naturlige forklaring.

Efterpå skrev jeg mine flyverminner, og forlaget kom til å kalle boken for "Livet bakom skyene".

Først etter den annen verdenskrig begynte avisene å skrive om merkelige lysende objekter, men de fleste trodde ikke på det. Men jeg trodde - jeg visste på et vis at det var andre enn oss her i verden.

Hørte at andre hadde sett dem, lysende skiver som dukket opp og forsvant med lynets hastighet.

I mine flyverdager hadde jeg hatt en merkelig drøm. Satt i et vanlig propellerfly, men landet på feil planet. Der var det lydløs og luktløs trafikk, og folkene der var velskapte og vakre, dessuten helt fri for sykdommer og avindsyke. Først lenge etter forsto jeg at jeg hadde foretatt en mental reise til en bedre verden.

Jeg så ofte opp, ventet nok å få se noe. Og så begynte jeg å se "stjerner" som gikk andre veien, fra vest mot øst, noen slukket og lyste opp igjen.

Det andre rumskipet fikk jeg og tra andre se den 13. november 1957, og på klare dagen. Det gikk mot sydvest og svært høyt. Solen skinte på det slik at det så ut som en synål. Ingen røk, ingen lyd, og

helt stø kurs. Vi trodde først det var en av de russiske sputniker, men de gikk andre veien.

Siden har jo G. Adamski berettet at andre verdener var redde og sendte ut 6.000 rumskip i de dager sputnikkene begynte på sin bane. Han påstår å ha vært med ut i rummet åtte ganger, og det er flere som gjør det. Jeg holder det også for sansynlig at jeg også skal få være med på en reise i rummet.

Hvert år forsvinner det mennesker - sporløst!
Hvor blir det av dem?

Tyve til tredve tilfeller har jeg sett av lys på himmelen som i k k e var stjerner. Noen kan ha vært satelitter, men ikke de som forandret kurs å slukte og tente lyset igjen.

Overvåkes vi av "barnepike" fra andre planeter? Noen hver av oss kan vel være enige i at det ser ut til at det trenges. Både vest og øst har gravd seg ned i materialismen, og det kan ikke føre til annet enn avindsyke, krig og kriger. Vi har nok igjen å lære og leve.

Vår mentalitet er skjev, vi tror at alle verdier kan telles i kroner og ører. Men de åndelige verdier lar seg ikke måle, og det er de vi må søke nå, før det blir for sent.

Dan Fry

Dan Fry, som for alle innen UFO-saken er en velkjent person, er blitt hedret av President Nixon med en anmodning om å anbefale folk til plasser i den nye administrasjonen. Hr. Fry mottok et brev fra presidenten med spørsmål om anbefalinger og med fremstillingen at "De, i egenskap av leder, innehar en stilling der De kjenner og kan anbefale dyktige medarbeidere." Senere fikk hr. Fry ennå ett brev, denne gangen fra presidentens "medhjelper" Harry S. Fleming. Fleming takker hr. Fry for hans "omtenksomme" anbefalinger til utnevninger innen forvaltningen".

Det synes som om Nixon-administrasjonen ofrer alvorlig oppmerksomhet til hr. Fry og, vi får håpe, til hele UFO-bevegelsen. (The Kansas Newsletter.)

Lysfenomenen på Månen er vanlig

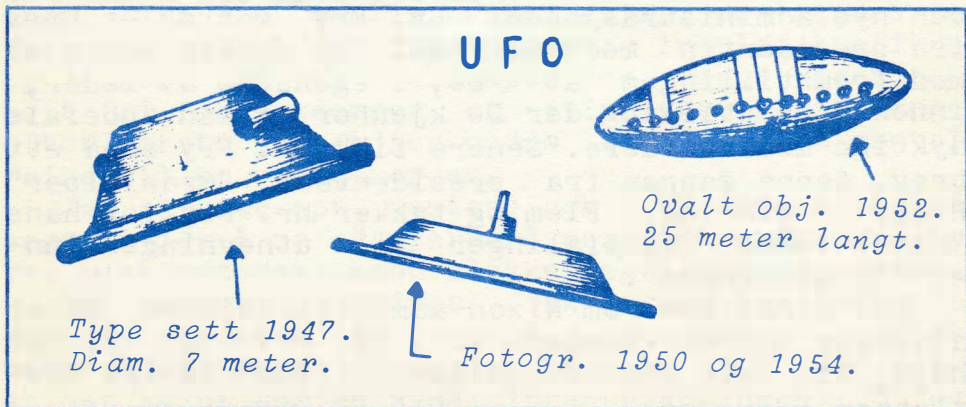
OVER 600 IAKTTATT!

Romobservatoriet i Bochum registrerte lørdag en eller annen form for aktivitet på Månen, et lysglimt som varte i ca. fem sekunder. NASA kunne bekrefte at de tre astronautene hadde lagt merke til samme fenomen, som for første gang er iakttatt av astronauter og bakke-observatører samtidig.

- Fenomener i form av kortvarige lysglimt på Månen har vært iakttatt fra Jorden flere ganger i løpet av den senere tid, sier sivilingeniør Erik Tandberg. Under et stort møte i California i begynnelsen av mars iår, diskuterte vitenskapsmenn fenomenet, og der ble det opplyst at man til da hadde iakttatt 600 slike tilfelle. Under Apollo 10-ferden i mai var 175 vitenskapsmenn fra 34 land på utkikk etter forskjellige fenomener - også lysglimtene.

Tandberg opplyser at disse glimtene er kortvarig økning av lysstyrken på et lokalt område med en diameter opptil 55 kilometer. Lysglimtene er som regel røde, men farven kan variere, og fenomenet kan vare fra et par sekunder til et par timer.

Lysglimtene inntreffer når Månen er lengst fra eller nærmest Jorden. Når Månen er nærmest Jorden og sterkest påvirket av gravitasjonen, antar man at det kan åpne seg sprekker på måneoverflaten og at lysfenomenet skyldes f.eks. gasser som befinner

seg under måneoverflaten. Når Månen er lengst vekk fra Jorden, vil man tro at disse sprekker presses sammen igjen slik at eventuelle gasser strømmer ut. En av de første rapporter om disse lysfenomen-er ble gitt i 1957 av den russiske videnskapsmann N. A. Kozyrev ved det astrofysiske laboratorium på Krim. Lysglimtet ble dengang oppdaget i Aristachus-krateret hvor 40 prosent av de senere tilfeller også er iakttatt. (Aftenpostens mrg., 24.7.69.)

Tallerken-stråler mot finnlendene?

Lahtis(FNB). Et kunstigt rumfenomen kom to ungdommer i kontakt med under en skitur i Heinola kommune onsdagskvelden. De måtte etter det inntrufne få legenhjelp.

Ungdommene hadde dratt ut på en treningstur. Plutselig så de ovenfor seg ett blendende lys og et meget klart gjenskinn med ca 1 meters diameter på snøen.

Lysfenomenet forsvant hurtigt, men den ene mannen begynte å bli syk og kastet opp. Han fikk store vanskeligheter med å bevege seg, og hadde også tungt for å puste. Den andre mannens ansikt hovnet opp. Begge menn ble tvunget til å oppsøke lege. (Expressen, 11.1.70.)

Mystisk ferd endte i Mexico

EKSPERTENE STILLER SEG UFORSTÅENDE TIL FENOMENET!

Buenos Aires. (NTB-AFP) Et ektepar i Argentina som en kveld var ute på biltur forsvant plutselig og dukket opp igjen sammen med bilen 48 timer senere på landsbygden i Mexico, ifølge Buenos Aires-avisen "La Razon".

Den eventyrlige ferden ble først kjent etter at ekteparet Vidal telefonerte til noen venner i byen Maipu i Argentina og fortalte at de befant seg i

den argentinske ambassaden i Mexico City. Alt var vel, sa de, og opplyste at de kom hjem til Argentina neste dag med fly. Ved hjemkomsten fortalte ekteparet at "ferden" hadde begynt kvelden i forveien da de under en biltur kjørte inn i tett tåke.

Etter å ha mistet bevisstheten begge to, våknet de og oppdaget at de befant seg på en ukjent støvete vei. Ingen av dem visste hvor de var, men etter å ha spurt seg for, ble de til sin store overraskelse klar over at de befant seg i Mexico.

Ekteparets bil, en Peugeot 403, fikk lakken svidd av under den mystiske ferden og den er nå sendt til USA for å bli nærmere undersøkt.

Det meldes fra Buenos Aires, at fru Vidal som ligger på et hospital i Buenos Aires, lider av sterk nervøsitet etter den underlige ferden. Forskjellige eksperter og autoriteter er spurt hva de mener om saken, men ingen er villige til å uttale seg om ekteparets opplevelser. (Dagbladet, 10.6.68.)

Dyrene har innbygd alarm-signal

Russiske forskere har gjort nye iakttagelser om dyrenes evne til å kjenne på seg når en naturkatastrofe er på vei. Maurene tar sine egg og forlater maurtuene før et jordskjelv. Reker kravler opp på land før en storm bryter ut, mens maneter istedet søker ut på dypere vann. Bjørner gir seg iveri før et vulkanutbrudd, og fasaner gir fra seg varslingslyd før et jordskjelv. I Tasjkents Zoo nektet fjellgeiter og antiloper å gå inn i sine hus flere måneder før et jordskjelv. Også tigrene sov ute.

Også mennesker skal etter de russiske forskerne ha innbygde varslings - mekanismer mot naturkatastrofer, men er for ufølsom til å legge merke til disse. I Ashkabad nær grensen til Iran noterte legene en kraftig stigning av pasienter med hjertebevær i 1948. Elektrokardiogram viste imidlertid at pasientene var friske. Men i løpet av de nærmeste to månedene ble distriktet herjet av katastrofale jordskjelv. (Fib aktuelt, nr. 15/69 - Kosmisk Bulletin, januar 1970.)

„SPØKELSER“ Finnes De? - Og Hva Er De?

av Knut AAsheim.

Fra tid til annen kan man i dags- og ukepressen finne beretninger om spøkelser og spøkelseshus. Sist vi hadde noe særlig blest omkring dette emne her i Norge, var i 1966, da nå avdøde magister Jon Medbøe foretok visse undersøkelser i Nidarosdomen.

De fleste avfeier spøkelser eller gjenferd som overtro og hallusinasjoner, for det har jo vår opplyste tids "eksperter" lært oss. Men noen mennesker ler ikke når det snakkes om gjenferd, og dette er gjerne personer som selv har sett eller hørt gjenangere, samt de få som intuitivt og/eller gjennom okkulte studier vet hva gjenferd er - og hvorfor.

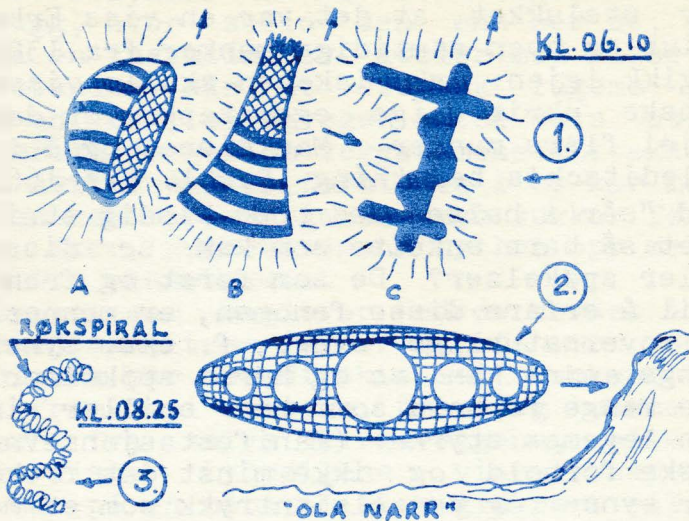
For et par år siden bodde jeg med min familie i et stort tømmerhus bygget omkring 1900. Det hadde i sin tid vært en fornem direktørbolig med dertil hørende stort hushold og tjenerskap. Ved flere anledninger hørte min kone og jeg at det smalt i dørene nede i husets første etasje. Vi fant ingen naturlige årsaker til dette, da dørene var lukket og det ikke var vind. En søndag morgen hørte min datter tydelige skritt oppover trappen, men ingen var å se. En kveld hørte vi underlige lyder fra vår katt som lå i en kasse på gangen, og fant den med strittende hår og krum rygg - stirrende stivt framfor seg. Det var tydelig at den så noe høyst uvanlig, men vi så intet. Vi ville vel kanskje allikevel ikke tatt disse ting som sikre tegn på at vi bodde i et "spøkelseshus", hvis vi ikke hadde fått bekreftelse: Vi fikk besøk av en bekjent - en dame som er synsk, og hun "så" personen som "gikk igjen" i huset. Det var en eldre dame, og etter beskrivelsen å dømme, en husholderske.

Mange beretninger om gjenferd er adskillig livligere enn denne, men for meg var det tilstrekkelig til å bli fullstendig overbevist. Dog må jeg innrømme at jeg også tidligere mente at spøkelsesberetninger hadde sin bakgrunn i virkelige hendelser. Men man må ha klart for seg at slike historier også kan ha sine helt naturlige årsaker. Det er også

verd å merke seg at f.eks. i England, og i østen, sees fenomenet på med adskillig større alvor og forståelse enn her hjemme. Det foregår i England ganske omfattende psykisk forskning.

Man kan spørre om det er mulig å komme med noen forklaring på fenomenet? På grunnlag av mine egne studier vil jeg prøve å komme nærmere inn på hva det hele kan dreie seg om:

De kjemiske prosesser i et menneskelig legeme genererer elektrisk strøm, liten riktignok, men målbar. Man vet at en strømførende ledning har et magnetfelt rundt seg, og det menneskelige legeme omsluttet også av et magnetisk kraftfelt. Dette felts størrelse varierer fra ca. 1 cm. og opp til ca. 15 cm. ut fra alle deler av kroppen, avhengig av bl. a. kroppens helsetilstand. Det kalles for menneskets eteriske legeme. Det kan nevnes at om et menneske tilføres meget høy spenning ved meget lav ampere-styrke, kan det eteriske legeme ses glødende med en svak rosa eller blå farve. Det er et tilsvarende fenomen man kan se en tåket natt rundt en høyspenningskabel. Det eteriske legeme er altså bare en manifestasjon av de magnetiske kreftene i legemet og hva vi med andre ord kaller spøkelse eller gjenferd. Når et menneske med et sunt legeme dør en naturlig død, vil den eteriske "ladningen" kun holde seg en kort tid. Det KAN da skille seg fra det fysiske legeme og opptre som gjenferd, men vil ganske snart oppløse seg ("utlades") og enkelte mennesker kan f. eks. se dette som en svak blålig tåke over en nykastet grav en mørk natt. Et friskt menneske som lider en brå død derimot har "batteriet fullt ladet", kan man si, og magnetfeltet, det eteriske legeme, har full styrke. Ved legemets død vil det eteriske skille seg fra dette og sveve vekk. På grunn av magnetisk tiltrekningskraft vil gjenferdet trekkes til personens tidligere bolig eller tilholdssted, eller også åstedet for den brå død. Ethvert legemes atomer vibrerer på sin egen spesielle frekvens og påvirker eller "smitter sine nærmeste omgivelser" (gjenstander rom o.s.v.) med SINE vibrasjoner. Vi har alle mer eller mindre bevisst følt en person eller et roms vibrasjoner. Behagelige eller ubehagelige

MERKELIG UFO-OBSERVASJON!

Observatør: Fru Dagmar Fjeld, Grensevn.
30 II/2, Oslo 5.

Sted og tid: Oslo (Ekebergåsen, Oslo sentrum, Ola Narr, ut Oslofjord,
26.12.68, kl.0610 - kl.0825.

1. Objekt beveget seg med dansende bev. og skiftet form sett gj. kikkert (8x40).
2. Først hørtes brummende lyd, så såes skarpe lysglimt, og sigarformet objekt 4-5 m. langt steg opp. Syntes sammensatt av stenger og 5 lysende "kuler" (hvitt lys).

alt etter som der er harmoni eller ei med våre egne. (Er to personers vibrasjoner i harmoni, blir de tiltrukket av hverandre). Er en persons død forårsaket ved en voldshandling, blir det eteriske legemet ubønnhørlig trukket til gjerningsstedet og er så "sterkt" at det kan holde seg i lange tider. Et slikt gjenferd er uten tenkeevne, men vil gjerne gjenspeile personens sinnstilstand og kanskje handlinger umiddelbart før døden inntrådte. Munken(e) i Nidarosdomen, som ble omtalt i pressen i 1966, er muligens et eksempel på dette. Magister

Medbøe uttalte (VG 16/3-'66) at han ikke regnet det for utelukket at det var en viss Erkebiskop Laurentius og noen **samtidige** munkar fra 1300-tallet som gikk igjen. Erkebiskopen skulle visstnok ha lagt ganske ukristelige egenskaper for dagen, og pint ihjel flere munkar. Man minnes også fru bispinde Gleditsch's beretning (Dagbl. 9/3-'66) om en munk med "sår i halsen med bred blodig stripe".

Er det så bare enkelte som kan se disse gjenferd eller spøkelser? De som først og fremst er i stand til å erfare disse fenomen, er mennesker med såkalte overnaturlige evner, f. eks. synske. Men også mange andre kan se og høre spøkelser og det kan være mange forhold som her spiller inn. Det eteriske legemes styrke (manifestasjonsevne), atmosfæriske forhold og ikke minst det frekvensområde for syns- og hørselsinntrykk som et menneske er i stand til å oppfatte. Dette varierer noe fra person til person, og det er et faktum at mange dyr kan høre og se ting som mennesker ikke kan. Den "lydløse" hundefløyte er et eksempel, om enn av litt annen karakter. En som har betraktet sin hund eller katt nøye, vil nok ha lagt merke til at dyret noen ganger oppfører seg akkurat som om det ser noe, dreier hodet oppmerksomt som om det følger noe med øynene, mens det for oss tilsynelatende stirrer ut i tomme luften.

Skeptikere bruker som argument at DE har vært på det og det sted mange ganger uten å se noe spesielt. Jeg tror det bl. a. kan dreie seg om en vilje til å se og til ikke å se, eller tro. Hvis man f. eks. tror at spøkelser ikke KAN eksistere, vil man ikke kunne se noe. Det kan kanskje forklares slik at man sender ut tankebølger eller vibrasjoner av en slik karakter at de danner en slags blokkade MOT en visjon av et eterisk legeme. Men akkurat som man ved trening kan utvikle sine fysiske ferdigheter, er det fullt mulig, på det mentale plan, ved trening, å utvide det frekvensområde for bølger eller vibrasjoner (syn, hørsel m. m.) som man er i stand til å motta eller registrere.

Når gjenferd uten vanskeligheter kan bevege seg tvers gjennom dører og tykke murvegger, er det

fordi det's atomer har så STOR innbyrdes avstand. En murvegg, hvor solid den enn ser ut, er tross alt også en ansamling av atomer med visse innbyrdes avstander. Når et eterisk legeme passerer gjennom en vegg, så beveger altså dets atomer seg i mellomrommene mellom veggatomene. Et eksempel er når man heller sukker forsiktig i et kar med varmt vann. Man kan oppløse ganske mye sukker før veskemengden øker. Sukkeratomene fyller opp mellomrommene mellom vannatomene.

Korsangen som magister Medbøe hevdet å ha hørt i Nidarosdomen, tror jeg er et fenomen som ikke nødvendigvis har noe direkte med munkene å gjøre. Som det fremkom i avisene, tror jeg ludene - sangen kommer fra selve kirkeveggene, eller visse deler av disse. Lydbølgene - vibrasjonene fra musikken har på en måte blitt registrert eller preget inn i selve atom-strukturen i kirkeveggene. Man kan kanskje sammenligne det med det som skjer f.eks. når en jernbit kommer i kontakt med en magnet, eller når en stein blir utsatt for radioaktiv bestråling. Begge stoffene blir "ladet" med de samme egenskaper som de bølger eller vibrasjoner de mottar: Jernbiten blir magnetisk og steinen radioaktiv. Disse egenskapene holder seg i lang tid. Da lyd, såvel som magnetisme, radioaktivitet, lys o.l. er bølger eller vibrasjoner med forskjellige frekvenser, kan det tenkes at kirkeveggene også er i stand til å motta og bli "ladet" med lydene (kirkesangen) for så å utstråle disse igjen i lange tider etterpå, ja endog hundrevis av år. Mulighetene for personer til å høre disse lyder fra fjerne tider, mener jeg avhenger av flere ting. Det er meget mulig at atmosfæriske forhold spiller inn. Man har f.eks. funnet at høy (sterk) elektrisitet i atmosfæren har direkte innvirkning på menneskene, og resulterer i bl.a. flere fødsler og færre dødsfall! Men, som ved evnen til å SE gjenferd, tror jeg den viktigste betingelsen er menneskenes individuelle oppfattelsesevne, eller frekvensområde for mottakelse av hørselsinntrykk. Dette område varierer som sagt noe fra person til person, og for noen omfatter det da også "veggenes sendefrekvens".

Antydning til liv funnet i støvskyer fra rummet

Observasjoner av støvskyer i det fjerne rum har ført radioastronomer til den oppsiktsvekkende idé, at ikke bare organisk kjemiske sammensetninger, men til og med en form for liv kan eksistere der.

Hva de har sett er radio - "fingeravtrykk" av formaldehyd i skyer som er fjernt fra stjerner, hvis utstråling ville ødelegge organisk materiale. Formaldehyd antas å representere en minepel på veien for kjemisk utvikling mot mer og mer sammensatte organiske forbindelser. Nylige undersøkelser har overbevist mange bio-kjemikere, om at - under gunstige omstendigheter - foregår slik utvikling, på en måte som i noen grad er ubønnhørlig, mot frembringelse av levende system.

Denne nye oppdagelse sto referert i juni-utgaven av Astrophysical Journal Letters av dr. Palmer ved Maryland universitet, dr. Buhl og dr. Snyder ved National Radio Astronomy Observatory.

De synes å støtte videre bevis for at det hele univers er glødende av rester fra flammen som ble utviklet ved dets eksplosive fødsel, for mere enn 10 billioner år siden. Siden det ikke har andre steder å dra til, fyller dette lys fremdeles universet, men det er blitt strukket og uttynnet ettersom universet ekspanderer.

Siden meget av den gjenværende glød er i radio-bølge-lengder, er det dette som har avslørt det nylige funnet av formaldehyd. Ved å se på "radio-glød" som har passert gjennom mørke skyer, er det blitt funnet at bølge-lengder som er karakteristiske for formaldehyd, er blitt absorbert - en klar indikasjon på at substansen lå i radiobølgens vei.

Det er andre tegn på slik utvikling utenfor Jorden. Noen meteoritter er rik på organisk sammensetning. Spesielt en stor sten som falt ned i Mexico for få måneder siden.

Det har også vært en observasjonsantydning til adenin i Jupiters atmosfære. Adenin er en bestand-

del av den kjernesyre som bærer den regelbundne opplysning om arvelighet, og gjør sammenhengen med liv mulig. (The New York Times, juni 1969. Oversatt av Eva Erichsen.)

Atomprøver kan utløse jordskjelv

NY TEORI FREMSATT AV AMERIKANSKE FORSKERE!

Washington, 26. april. (New York Times) Undersøkelser som har vært foretatt ved Californias teknologiske institutt viser at store jordskjelv har flere, ikke bare én årsak. Teorien som ble fremsatt på et møte i Det amerikanske geofysiske forbund fredag, vil - hvis den holder stikk - øke de allerede store vanskeligheter når det gjelder å forutsi jordskjelv. I beretningen fremgikk det klart at en stor kjernefysisk eksplosjon kan tjene som "siste avtrekker" for å utløse jordskjelv.

Videnskapsmenn som planlegger USA's underjordiske atomprøver har innrømmet at enkelte av eksplosjonene har utløst jordskjelv, melder NTB. Tusener av små rystelser ble registrert i en avstand av 1900 kilometer etter de to største av de tyve underjordiske prøver som ble gjennomført i USA ifjor. Rystelsene kunne registreres i inntil en måned etter at prøvene hadde funnet sted.

Dr. Frank McKeown i Den amerikanske geologiske oppmåling, som hjelper til med å forberede seismisk og geologisk materiale før gjennomføringen av en underjordisk prøveeksplosjon, hevder at man etter hvert som eksplosjonene er blitt større, har de utløst seismisk aktivitet i stadig større avstand fra prøvefeltet. En prøveeksplosjon som ble gjennomført i Nevada for et år siden, forårsaket sprekker i hardt fjell 1200 meter fra prøvefeltet. Sprekkene utvidet seg i fire kilometers lengde. Samme eksplosjon utløste også et middels stort jordskjelv åtte kilometer fra prøvefeltet. Den eksplosjon det gjelder, hadde en styrke på 1,2 megatonn.

De opplysninger som nu er fremlagt, står sterkt i kontrast til hva Den amerikanske atomenergi-kom-

misjonen har hevdet i mange år.Ifølge kommisjonen, som står bak prøvene,utløser ikke prøveeksplosjonene jordskjelv og lager heller ikke sprekker i fjellet rundt prøvefeltet i Nevada. (Aftenposten, aftennr., 26.4.69.)

Brev

Tidsskriftet "FAKTA?".

I Deres første nr. af bladet tilbyder De at besvare spørgsmål.

Jeg er meget interesseret i alle de problemer, som De angiver at ville komme ind på. Bl.a. interesserer jeg mig for UFO-spørgsmålet.

Med hensyn til disse UFO, så er der øjensynlig flere kategorier.Nogle opfører sig, som om det var materielle fartøyer, skønt de uden tvivl er af "udenjordisk herkomst".

Den største del af de iagttagne UFO opfører sig, som om De ikke var underkastet de alm.fysiske love.De bevæger sig med "overfysiske" hastigheder. De forårsager ingen lyd. De kan foretage vinkelrette drejninger. De aksellerer og standser næsten øjeblikkelig. Alt dette, synes det mig, afslører at de ikke kan være fysiske i alm. forstand.

Spørgsmål: HVAD ER DE SÅ?

Jeg har med stor interesse læst Charles Fort's bøger. I hans bøger omtaler han et stort antall af mærkelige ting, der tilsyneladende er "dumpet ned fra himlen". Jeg tror afgjort, at det vil være urealistisk at benægte, at der sker en hel del mærkelige ting af den art. Jeg kan ikke forklare hvor disse ting kommer fra, men hvis det ikke kan benægtes at der kommer sådanne ting til jorden,så må de jo komme et sted fra. Det kan næppe tænkes, at disse ting kommer fra andre planeter. Det drejer sig jo ofte om levende dyr, der næppe ville kunne overleve en rejse selv fra Mars eller Venus.

Jeg forestiller mig, at der findes en tilværelseszone, som normalt ikke kan sanses eller direkte erkendes af alm. mennesker, men hvorfra der kan ske "interferens" under særlige forhold, og at disse ting under disse særlige forhold ligefrem "dumper" ind i vor tilværelseszone.

Jeg har en sterk formodning om, at mange af de ovenomtalte UFO-tilsynskomster på lignende måde skyldes en slags "interferens" fra et ikke fysisk område, og at de altså ikke egentlig er hjemmehørende i det fysiske område, men at de kun viser sig midlertidigt her, ofte endda kun som en slags "afspejling". Omtrent som "fata-morgana". KAN RED. ELLER NOGEN AF LÆSERNE GIVE ET SVAR, der kan medvirke til at klarlægge dette problem?

Med venlig hilsen

A. C. Gamfeldt.(sign.)

RED.: De spørsmål som stilles i forannevnte innlegg, er så omfattende - og fremfører endel tanker av en slik egenartet karakter - at vi ikke kan make å belyse de forskjellige idéer og kjensgjerninger i noe konsist svar. Vi vil - også som brevskriveren - be om at leserne medvirker til å klargjøre de forannevnte problem. Man behøver ikke å svare på alle spørsmål, men kan godt ta for seg ett spesielt emne som man kanskje føler seg kompetent til å klargjøre litt nærmere. Vi skal iallfall i kommende nr. benytte noen artikler, som vi håper skal belyse endel vesentlige spørsmål. Inntil videre kan vi fremføre følgende;

Det er mange kategorier UFO! Den største del av observasjonene gjelder fartøy med besetninger, som er vennlig innstilt ovenfor jordens befolkning. Denne gruppe synes - ser vi alle opplysninger om denne under ett - å fungere som en slags "planetens voktere"! De kontrollerer luftrommet rundt vår klode og holder aggressive grupper borte fra kloden. (Vi kjenner til flere eksempler om mennesker som er blitt angrepet av ukjente vesener. Disse beretningene er svært ofte dårlig underbygget. De skyldes også ofte feilaktige reaksjoner hos mennesker, som plutselig blir stående ansikt til ansikt med vesener, som ser ganske skremmende ut for dem.)

Endel særegne observasjoner mener man er fartøy som besøker oss fra en annen dimensjon (et annet vibrasjonsplan), men noe "bevis" for dette - på linje med det vi vet om andre "vanlige" fartøy - har vi ikke.

Alle observasjoner, samt kontakter med beset-

ningene, synes å danne et helhetsbilde av en virkelighet, som for oss er så fantastisk, at vi - under kontakter med rum-mennesker kun bli gitt bruddstykker av virkeligheten, men aldri hele virkeligheten.

Rummenneskene synes å arbeide etter en plan, som er enorm i sin oppbygning, og forsøker med denne å "oppdra" jordboerne til en større forståelse av kosmos.

Når vi idag vet at det er en stor gruppe med mennesker, som benekter rumskipenes eksistens - og mange som aksepterer rumskipene, men nekter å gjøre seg ytterligere refleksjoner om HVEM som er i disse fartøy og HVORFOR de er her - forstår vi svært godt litt av grunnen til at mennesker fra rummet ikke har etablert full kontakt, men kun har benyttet såkalte "kontaktpersoner". Når man trass i det veldige bevis-materiale som foreligger, av observasjoner, landinger og kontakter med besetningene, fortsatt ikke kan akseptere og "føle"

Observasjoner, landinger og kontakter med besetningene, fortsatt ikke kan akseptere og "føle" realitetene av dette - HVORDAN TROR MAN SÅ AT JORDBOERNE SKAL KLARE Å AKSEPTERE EN FULL TILKJENNEGIVELSE AV DET UFO-ENE VIRKELIG STÅR FOR?

UFO-saken er nok trolig først og fremst ett emosjonelt problem.

At UFO-enes hastigheter, vinkelrette dreininger mm. skulle bety at disse ikke var like fysiske som ting i vår verden, er det ikke noe som tyder på. Kanskje tvert imot - vår forskning har idag nådd så langt at vi teoretisk kan forklare og forstå de egenskaper UFO-ene har, og man har fått bekreftet endel av disse teoriene ved forsøk i laboratorier.

Men skulle vi eksempelvis tenke oss at disse objekter kom fra en annen tilværelses-sone, VIL DE TROLIG I VÅR VERDEN IKKE KUNNE UTFØRE NOE SOM IKKE VI OGSÅ VIL KUNNE UTFØRE. De FYSISKE LOVER er nok sannsynligvis LIKE I BEGGE SONER.

